

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

De studio collato ad proximos adiuuandos. Cap. VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

bus qui rei totius euentu attentè expectabant, quasi è profundo somno excitatus, repente sustulit oculos, Iesum perquam suauiter inuocans; atque interim pii quidam homines mortuum rati, vtiq; terræ mandassent, nisi contemplati omnia diligentius, ac pertentato corpore, latentem in eo vitam ex tenui cordis palpiratione sensissent. Ad hæc, intento precationi, sese non semel tū Christus Dominus tum Virgo mater ostendit. quibus, & aliis id genus clementiæ diuinæ subsidiis, in recta fide vsque adeo cōfirmatus est, vt etiam si nulla exstitissent Christianæ religionis monumenta vel testimonia, nequaquam tamen dubitasset, ex iis tantummodo quæ Deo sibi aperiente cognorat, mortem pro defensione catholici veritatis oppetere; & qui paulo antè vix vocalis nosset orationis vsum, paucis mensibus tantam rerum spiritualiū peritiam ac tantam Dei familiaritatem est nactus; vt quidam, eius omnia vel dicta vel facta curiosè obseruantes, intēpesta nocte supplicentem animaduertent (eleuante spiritu sarcinā corporis) quatuor circiter cubitis à terra sublimem: & quidem ex confortio sermonis Domini (quod de Moysè scriptum legimus) gosa facie mirum in modum radiante.

DE STUDIO COLLATO AD PROXIMOS ADIUVANDOS.

CAPVT VIII.

QVÆ omnia, quamquam egregia atque expetenda per se, tamen eo pluris erant in Ignatio faciendā, quo magis erant cum aliorum fructu & vtilitate conjuncta. Nam in cæteris ornamentis ac beneficis, quæ in eū Deus plena manu congeffit, illud equidē vel præcipuū duxerim, quod in tanto perfectionis ardore non dedit illi spiritum solitudinis, animū vè vni sibi vacantem, sed Christianæ prodagandæ fidei cupidissimū, ac mirè studiosum diuinæ gloriæ saltuisque cōmunis. Cū igitur acta eius in Monteferrato (quamduam ea ipse occultissima voluerat esse) institutamque vitæ asperitatem ac sanctimoniā vicinis locis fama vulgaret, ac nobilitatē viri præcipuè, rumor (vt fit) etiam in maius attolleret; ingens hominum concursus ad eū fieri cæptus partim visendi gratia, partim etiam cōsulendi; quos ille vt omni conatu quàm acerrimè ad Christum adiungeret, ne squalor ille nimius & diutina illuuias ad se adeuntibus terrorem incuteret; primū deponere sordes, & externum cor-

poris habitum cepit aliqua ex parte componere: deinde cum intelligeret difficilem in primis & ancipitem esse curationem animorum; quo cautiùs rectiusque in re tanta procederet, ope diuina simpliciter etiam atque etiã implorata, suã conuersionis originem ac seriem, variasque tentationum procellas ac tenebras, & subsequitam mox tranquillitatẽ ac lucẽ, quam accuratissimẽ secũ erpendens, demum ex iis quã partim cœlesti magistro dictante perceperat, partim etiam ipsemet experiendo cognorat, de fructuosa ratione meditandi orandique præclaras obseruationes & saluberrima præcepta conscripsit: qui liber (vt antea dictum est) exercitiorum spiritualium titulo, tempore procedente deinceps ab eodem auctus atque recognitus, & Romani Pontificis iudicio ac testimonio comprobatus, ita multos omnis ætatis atque ordinis homines, tum in eligendo genere vitæ, tum in componendis moribus, perturbationibusque sedandis, ac præsertim in retinenda constantia saluari, mirum in modum iuuat, iuuatque quotidie; vt iure optimo videatur hoc nõ in postremis numerandum esse remediis, quæ diuina bonitas hac hominũ ætate vel ad corrigenda sæculi vitia, vel ad renouandã veterem Ecclesiæ disciplinam clementer adhibuit. His ergo meditationibus, quos ad bonam perfectæ virtutis frugẽ Ignatius reperiebãt idoneos, paulatim & quasi per gradus cepit excolere: ceteros interim precibus monitisque, prout sese dabat occasio, a vitiorũ fœditate deterrrens, atque ad studium æternæ beatitudinis incitans; idque eo libentiùs atque securiùs, quòd communicandis iis, quæ a Domino adceperat, nihil interim sibi religionis ac spiritus deperire sentiret. Nec solùm venientes ad se benigno excipiebat alloquio, sed etiam inuitatus interdum ab aliis ad prandium, minimè recusabat accedere; nimirũ eo consilio, vt ex re & ex tempore sumpta occasione, qui se in Dei gratiam terrestri pauissent cibo, eodem ipse vicissim spiritualibus epulis & opportuna quapiam adhortatione reficeret. Atque in hunc ferè modum adiuuante Domino permultos ad arctam salutis semitam à via lata & spatiosa traduxit.

E GRAVI MORBO PERI-

CLITATVR.

CAPVT IX.

SED in eiusmodi curam dum incumbit ardentius, nec tamen interea ferè quidquam de assiduitate precandi ac de quotidiana vitæ asperitate diminuit, morbum ex ingenti labore cõtraxit
ad eò